

MICUL CHAGALL

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

RENATA CARAGEANI

Renata Carageani s-a născut în 1960, la București, a urmat Liceul de muzică „George Enescu“, secția pian, apoi Facultatea de Farmacie. După 1989 a publicat eseuri și pamflete politice în revista *Palatul de Justiție*, astăzi dispărută. A scris povestiri fantastice, științifico-fantastice și polițiste. În 2010, în urma unui concurs literar, două dintre ele – „Gara“ și „Oamenii-buză-de-iepure“ – au apărut în culegerea de proză *Premiile Lili. Antologia festivalului de literatură Lili*. Alte povestiri au fost publicate în

reviste literare și volume colective. *Nono*, primul roman al autoarei, a apărut la Editura ALLFA în 2012.

Vocea autoarei

„Am observat că oamenii serioși nu citesc romane polițiste decât în adolescență sau în convalescență, după vreo gripă severă. În rest, citesc literatură serioasă. De ce? Până la urmă, diferența dintre un roman bun și un roman polițist bun o face doar cadavrul...“

Renata Carageani

RENATA CARAGEANI

MICUL
CHAGALL

EDITURA ALLFA

<http://www.all.ro/micul-chagall.html>

MICUL CHAGALL

Renata Carageani

Copyright © 2013 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARAGEANI, RENATA

Micul Chagall / Renata Carageani. – București:
ALLFA, 2013

ISBN 978-973-724-681-3

821.135.1-31

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2013 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Martin Zick

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

Dimineța se apropia de sfârșit când doamna Kader, intrând în bucătărie, găsi un bilețel galben lipit de cafetieră. „M-a chemat Cristescu. Nu știu când scap. Să fii cuminte!“

Nu-l simțise umblând prin casă. Nu auzise nici dușul. Pe masă rămăsese o cană cu un rest de cafea și în scrumieră era o țigară pe jumătate fumată. Dormise ea atât de adânc? Mai citi bilețelul o dată. Fiul ei scria frumos ca ea și se mișca neauzit, ca o felină, exact ca tatăl lui.

Deschise televizorul și căută un canal de știri. Un tir se ciocnise frontal cu un microbuz, undeva, în nord. Șapte morți și unsprezece răniți. O butelie explodase la etajul cinci al unui bloc. Soțul viu, soția moartă.

Doamna Kader păstra toate bilețelele. Strânsese 49 în doi ani. În ultima vreme se încheiau invariabil cu „Să fii cuminte!“, făcând-o să se simtă ca un copil, dar nu-i reproșa asta niciodată. Majoritatea îl conțineau pe Cristescu. Ajunsese să-l urască sincer pe procurorul care-i strica duminicile, sâmbetele, sărbătorile în general, luându-l de-acasă în puterea nopții. Cristescu asta îi pusese bețe în roate la examen, iar acum nu făcea un pas fără Grigore.

O elevă de a opta se spânzurase, un cetățean danez fusese înjunghiat de un taximetrist nervos...

Spera că Grigore al ei n-are de-a face cu astfel de evenimente. De fapt, nu insistase niciodată să afle cu ce se ocupă exact. Îi plăcea să și-l imagineze într-un laborator plin de aparatură, aplecat peste ceva. Când ajungea însă cu gândul la acel „ceva“, imaginația o lăsa baltă. Dacă un anume Dronea n-ar fi suferit de parodontoză, ea n-ar fi aflat niciodată cât de măgar fusese

procurorul. În ochii lui nu contaseră cine știe ce nici teza de doctorat, nici specializarea la Academia FBI-ului. Fiul ei obținuse cu două puncte mai mult decât următorul candidat la lucrarea scrisă, dar Cristescu se blocase la culoarea pielii:

— Și ce să facem noi cu un negru?

— Nu e negru, e mulatru, a precizat secretarul comisiei.

— Așa, și? Dacă e mulatru e mai bine? Vezi-l p-ăsta că-ți sună la ușă. Cum reacționezi?

— Cred că normal, a răspuns secretarul, după un moment de cumpănire.

— Dom'le, a insistat Cristescu, nu e toată lumea ahtiată după filme americane. Un român de-al nostru n-avem de angajat?

— Păi ăsta e cât se poate de român. Mi-e teamă că atitudinea dumneavoastră e puțin cam...

— ...Discriminatorie? Mi se rupe! Ce pile are?

— N-are pile, a intervenit chestorul Dronea. Are în schimb o poveste interesantă care-l motivează. Taică-su a terminat stomatologia la Timișoara, prin anii șaptezeci. S-a însurat în anul doi cu o colegă de facultate și a cerut cetățenie română.

— Hmm... pe vremea aia știu că era exact pe dos: fetele noastre dădeau fuga să-și ia cetățenie străină, prin măritiş cu câte-un împuțit de arab bogat.

— ăsta nu era bogat și când a hotărât să rămână aici, în Sudan tocmai se instaurase un nou guvern militar.

— Kader e musulman? s-a interesat Cristescu, decis să se lege de orice.

Chestorul-șef a părut iritat de întrerupere:

— Nu știu, nu l-am întrebat. Maică-sa, Irina Kader, e conferențiar universitar...

— Lasă-mă cu amănuntele astea, că nu contează. Vreau să știu cum de l-au primit la Drept. Acolo se cere dosar.

— S-a înscris în '91. Adică după... a intervenit iar secretarul comisiei, nerăbdător, cu ochii pe ceas.

— A-ha! Deci negroteiul și-a ales Dreptul fiindcă era pasionat. De ce nu s-o fi făcut dentist, ca ta-su și ca mă-sa, mă întreb?

După câteva clipe lungi în care a domnit tăcerea, chestorul l-a lămurit:

— În decembrie '89 Abdul Kader, dentistul, a fost împușcat mortal. L-au luat drept terorist. Nu se știe nici până azi cine a făcut-o.

Cristescu a mijit ochii:

— Înțeleg... Păi, ăsta ar fi un motiv foarte bun *ca să nu ia concursul*.

— Eu zic să lăsăm prostiile și să constatăm, de comun acord, că tocmai l-a luat.

— Iată ce propun eu: băiatul ăsta, africanoidul, va fi o ade-vărată belea în departament. Mai bine să așteptăm oralul și să-l ajutăm nițel pe Marinescu, al doilea, care presimt că vine tare din urmă.

La oral însă, procurorul s-a făcut mic în scaunul lui. După ce s-a acomodat cu o realitate absolut nouă pentru el – un negru ceva mai deschis la culoare, vorbind perfect limba română –, a constatat că băiatul știe carte, nu glumă! De fapt, memorase ge-nul acela de informații peste care el sărise întotdeauna, fiindcă nu-i plăcea să se complice cu teoria chibritului. Auzi! Că nu e in-dicat să te bazezi pe testul poligraf când subiectul e un histrionic.

— Ei, da! De ce nu e bine? l-a întrebat el pe candidat, arțăgos.

— Fiindcă avem de-a face cu un sistem noradrenergic hi-peractiv, a venit răspunsul.

Cristescu și-a notat discret penultimul cuvânt, fiindcă nu știa ce înseamnă, dar a înclinat de câteva ori din cap, arătându-se pe deplin satisfăcut.

— Cred că e suficient, domnule Kader! Aveți felicitările noastre.

Dronea rânjise cu toți dinții lui noi de porțelan și o rugase să nu-i spună nimic lui Grigore, încheind cu o tiradă pe tema „dreptatea învinge“, care o iritase pe doamna Kader. Se îndoia foarte tare de victoriile alea. Ar fi avut nenumărate exemple cu care să-l combată pe chestor, dar se limitase la unul dintre zâm-betele ei malițioase și-i oferise pacientului o mică reducere, fără să-i atragă atenția asupra ei. Crezuse că n-o să mai audă nicio-dată de procurorul-șef.

La cinci fără zece, același Cristescu îl trezise din somn dic-tându-i o adresă.

— Gore, te duci acolo și preiei ancheta. Tu te ocupi de tot. Probe, interogatorii, tot! Mă ții la curent.

Pe urmă închisese fără niciun cuvânt, cum îi era obiceiul.

Se spală pe dinți, aprinse o țigară și amestecă o linguriță de nes într-o cană, cu apă de la robinet. În timp ce se îmbrăca, își aruncă un ochi pe fereastră. Mașina de serviciu îl aștepta în fața casei, cu farurile aprinse și motorul pornit. Aprecia faptul că procurorul îl sunase în ultimul moment, cruțându-i încă vreo zece minute de somn. Căută două pahare de plastic și împărți oarecum egal conținutul căni.

— Ai idee unde vine asta, „Crângul de salcâmi“? îl întreabă pe șofer, întinzându-i paharul.

— Vă mulțumesc, domnule comisar, spuse agentul, referindu-se la cafea. E în partea de sud-est. Un cartier de-ăla, știți dumneavoastră, scump.

Gustă din lichidul amar strâmbându-se, dar nu îndrăzni să-i reproșeze lui Kader că nu pusese niciun strop de zahăr. Se mulțumi să presupună că așa beau negrii cafeaua.

— Dacă vezi pe undeva un magazin deschis, să oprești nițel și să te uiți după un automat de cafea. Porcăria asta e de nebăut.

Șoferul zâmbi:

— Eu credeam că așa vă place dumneavoastră!... Știi o cafeenea non-stop pe-aproape. Ajungem imediat. O dăm pe gât în cinci minute și le recuperăm pe drum. O să vedeți! Coborî geamul în partea lui și fixă girofarul pe capotă.

Kader îl privi cu atenție. N-avea mai mult de douăzeci și cinci de ani și părea că doar pentru asta se angajase șofer în poliție: ca să gonească prin oraș cu sirena pornită.

— Te superi dacă mai ațipesc puțin?

Tânărul ridică din umeri:

— N-ați mai mers cu mine niciodată, așa-i? Băgați-vă în centură, dacă vreți să mai trageți un pui de somn. Deși, nu cred că o să apucați!

Traversau orașul cu o sută treizeci la oră.

— Nu vă place adrenalina, dom' comisar? Mai avem vreo doi kilometri de șosea în plin câmp. Acolo o călcăm și noi, în sfârșit.

Lui Kader îi pieri cheful de somn. Cafeaua protesta față de viteză în felul ei, destul de neplăcut.

Cauciucurile scrâșniră pe pietriș.

— Am ajuns, îl anunță șoferul, deși nu mai era necesar.

Văzuse și singur duba albastră a legiștilor și laboratorul mobil, oprit chiar în fața casei.

De fapt, un conac în paragină.

Zidurile jupuite pe alocuri până la cărămidă fuseseră cândva albe. Accesul se făcea printr-o verandă cu cinci arcade înalte, îmbrăcate în vișă. Deasupra intrării exista un mic basorelieu care se păstrase intact. Reprezenta chipul unei zeități cu fața înconjurată de bucle în care se amestecau ciorchini de struguri. Gura era întredeschisă într-un zâmbet perfect. Artistul fusese foarte atent cu detaliile de expresie. Sprâncenele ușor ridicate sugerau candoare. Lățimea nasului, în dreptul nărilor, era egală cu lățimea orbitelor: proporție perfectă. Linia ascendentă a pomeților îi dădea un aer de veselie copilăroasă. „Sculptorul a folosit ca model o adevărată frumusețe“, se gândi Kader în timp ce urca treptele tocite din piatră.

Îl întâmpină un bărbat peste măsură de gras, îmbrăcat într-o cămașă albă, cu guler căzăcesc. Puținul păr care-i mai rămăsese era lung. Îl ținea prins la spate într-o coadă anemică.

— George Toma, scriitor. Eu l-am rugat pe procurorul Cristescu să se ocupe de caz. Mi-a promis că trimite pe cineva de încredere. Bănuiesc că dumneavoastră sunteți...

— Comisar Kader, da. Victima vă e rudă?

— Prietenă apropiată și rudă, într-un fel. Sunt nașul fiicei ei. Micuța e în stare de șoc. Am pus-o pe nevastă-mea să stea cu ea în bucătărie. Aveți un doctor aici. L-am rugat să-i dea un calmant, ceva... Nici nu m-a băgat în seamă! Dacă vreți...

— Câți ani are fata? se interesă subcomisarul.

— Șaptesprezece. S-a întors de la o petrecere și a găsit-o pe maică-sa în halul ăsta. Vă dați seama ce nenorocire. Suntem înnebuniți!...

Kader îi puse o mână pe braț, ca și cum s-ar fi scuzat că nu mai poate să-l asculte, și intră în casă.

Salonul avea un aspect ciudat și inegal. În partea dreaptă a scării interioare care ducea la etaj se aflau înghesuite câteva mobile vechi. Un fotoliu și o canapea desperecheate, acoperite cu bucăți mari de pânză albă, care ar fi trebuit să le ascundă uzura exagerată. O masă de stejar ovală, cu un singur picior, care își lărgea baza de susținere pe trei suportți în formă de labe de leu, înconjurată de scaune banale, pe care le găseai în localurile ieftine, de cartier. Consola Empire, placată cu marmură albă, devenise măsuță pentru un televizor bătrân, unul dintre primele modele color.

De cealaltă parte a treptelor, timpul sărise peste vreo sută cincizeci de ani: peretele îmbrăcat în oglindă simplă purta un brâu metalic: o bară asemănătoare celei care se instalează prin muzee, pentru a ține vizitatorii la distanță de exponate. Bara era fixată pe tije orizontale, direct de parchet. Parchet nou, lăcuit impecabil. Singurul lucru vechi în partea aceea era o pianină neagră.

Kader pierdu aproape un minut ca să înțeleagă la ce se uită: o sală de studiu pentru balet.

Pe scări se intersectă cu operativii.

— Sus am terminat, domnule comisar, puteți urca! A rămas doctorul Dima acolo...

— Lasă-mi și mie o mănușă, te rog!

Ultimul din grup se opri și deschise trusa. Kader își alese o mănușă de latex. Urcă restul treptelor două câte două.

Prin ușa dată de perete îl văzu pe doctor fumând în dreptul ferestrei închise. Se enervă, dar nu spuse nimic. În dormitor se simțea un miros vag de parfum, care se amestecase între timp cu fumul de țigară.

— Kader! exclamă el bucuros. Nu te-am mai văzut de un secol. Uită-te și tu ce porcărie îți poate strica o duminică!

Dima avea șaptezeci de ani. Dublul vârstei lui. N-aveai cum să-i faci reproșuri.

— Două plăgi prin împușcare în zona inimii, îi explică el. Oricare dintre ele ar fi fost suficientă. Meseriaș! Presupun că femeia citea când s-a întâmplat, rezemată de perne. Avea dopuri antizgomot în urechi.

Veioza de pe noptieră rămăsese aprinsă. Cartea era sprijinită de stern, deschisă, și primul proiectil trecuse prin ea. Al doilea fusese tras ceva mai jos. Ucigașul crezuse, poate, că o carte funcționează ca o vestă antiglonț, și voise să se asigure că-și face treaba ca lumea. Femeia fusese împușcată în somn. Poate citise, ceva mai devreme, dar în clipa morții dormea adânc, cu cartea căzută pe piept.

— Când credeți că s-a întâmplat?

Dima se uită la ceas:

— Cu vreo trei, patru ore în urmă. Nu mai devreme de două noaptea, cred, după temperatura cadavrului. Mi-e greu să spun deocamdată. E o zăpușeală aici ca în etuvă, tu nu simți?

Kader dădu ocol patului și se aplecă deasupra moartei. Avea trăsături frumoase și destinse. Părea fericită. Era convins că arată ceva mai tânără decât atunci când trăia. Îi observă atent mâinile, cu unghii tăiate scurt, foarte îngrijite. Pe inelarul stâng purta un safir mare, în montură de diamante. Un model foarte vechi. Îl roti puțin și încercă să îl tragă jos de pe deget. Putea fi scos cu ușurință.

Doctorul își termină țigara. Tuși puțin și-l întrebă:

— Mai stai? Eu aș coborî la aer curat.

— Da, mai arunc o privire pe-aici. Dar puteți să-i trimiteți sus pe băieți să ridice cadavrul.

Rămas singur, Kader se dădu câțiva pași înapoi. Cu excepția patului dublu cu tăblie de lemn sculptat, nu se mai afla acolo decât un dulap cu două uși, făcut din pal de duzină. În rest, pereții goi păstrau contururile unor mobile masive care dispăruseră în timp. Ultimul obiect plecat trebuie să fi fost o oglindă extrem de grea, judecând după cârligul zdravăn, înfipt în zid. Numără vreo zece urme dreptunghiulare, mici, care respectau o anumită simetrie. Pe latura de sus a fiecăreia rămăsese cuiul de care atârname tabloul.

În dulap erau câteva rochii. Pe raftul de sus, o mulțime de pulovăre groase și un flacon de parfum. Îl miroși. Nu semăna cu cel care persista în încăpere. În partea de jos erau două perechi de pantofi destul de noi și un pachet învelit într-o față de pernă. Îl desfăcu pe marginea patului. Era o cutie neagră, din lemn pirogravat, cu mânere laterale, ca un cufăraș. Sălta capacul

cu două degete. Fotografii și cărți poștale scrise de un copil. Felicitări desenate stângaci, cu creioane colorate. O buclă de păr ondulat, legată cu panglică subțire, roz. Un dinte de lapte, probabil primul căzut. Niște cercei foarte mici, prinși unul de altul, probabil primii cercei ai fetei care acum avea șaptesprezece ani. Fără să știe exact ce caută, răsturnă cutia pe cearșaf. Ultimul obiect căzut deasupra grămăjoarei de amintiri era un pachetel înfășurat în folie de plastic, legat cu un șiret.

În clipa aceea auzi pe cineva dregându-și vocea și ridică privirea. Doi lucrători ai echipei mobile așteptau în prag să li se permită ridicarea cadavrului. Sacul negru cu fermoar îi dădea întotdeauna fiori.

— Numai o secundă, zise Kader. Termin imediat.

— Nu e nicio problemă, domnule comisar, spuse unul dintre ei, deși era clar că se grăbesc.

Kader ceru o pungă de plastic. Strânse în ea toate mărunțișurile acelea și o puse la loc, în cutie.

— Pe asta o vreau la mine pe birou, după ce o înregistrați.

Camera de alături arăta cu totul altfel. Un dormitor de adolescentă, zugrăvit în alb și roz, cu o măsuță de toaletă transformată în birou, ocupată în cea mai mare parte de monitorul unui calculator. În jurul tastaturii erau aruncate la întâmplare farduri, pixuri și creioane de buze, șervețele demachiante și agrafe de păr. Un pat de o persoană cu așternutul desfăcut, așezat chiar în mijlocul camerei. Niciun dulap. Doar un cadru metalic, cu umerase, pe care atârnau costume de dans cu volane de tul apretat și haine de stradă. Primul sertar al scrinului era întredeschis. Peste marginea lui atârnau ciorapi elastici, albi, cum poartă balerinele. Lenjerie de corp, jambiere și șaluri de lână, agrafe de prins părul, alte cutii de fard, toate amestecate în mare neorânduială. În ultimul sertar erau aruncate casete audio, reviste și caiete de școală. Peste ele, un binoclu, un aparat de fotografiat, un walkman vechi și o pereche de căști. Într-un colț al camerei se afla un coș de nuiele fără capac, plin cu poante. Puteau fi peste douăzeci de perechi. Pe jos zăceau răspândite un ciocan și nenumărate role de pânză adezivă căroră Kader nu le înțelegea rostul.

Când reveni la parter, în salon apăruse o figură nouă. Nu-și putea imagina cum de fusese lăsat să intre. Era un bărbat destul de în vârstă, care gesticula și protesta față de un pretins „tratement inuman“. Asta însemna că polițiștii care asigurau perimetrul încercaseră, totuși, să-și facă datoria. Era bronzat și ațos, îmbrăcat în tricou alb și bermude kaki, dar părul vopsit castaniu îl făcea să pară cu mult mai bătrân decât era în realitate.

— Vreau să știu cine e șeful vostru!

— Eu, îi răspunse domol Kader. Vă rog să ieșiți. Dacă aveți ceva de spus, așteptați-mă afară.

Intrusul tăcu o clipă, descumpănit, dar nu se lăsă:

— Aș putea să-l sun pe procuror și zburăți toți! Trebuie s-o văd pe Alice!...

— Sunați-l! Pe urmă să mi-l dați și mie.

Omul se retrase câțiva pași, măsurându-l din cap până în picioare.

— Lucrați pentru poliția noastră?

Kader nu-i răspunse. Ocoli scările și intră într-un coridor scurt și îngust care dădea în bucătărie.

Pe băncuța unui colțar stăteau înghesuite una într-alta nevasta obezului de-afară și fiica moartei. Îl priviră speriate, deși amândouă știau c-o să vină cineva de la poliție.

Pe masă era o farfurie plată cu câteva felii de roșie și o bucată de brânză, rămase de cu seară.

— Aș vrea să ne lăsați singuri, i se adresă el nașei.

Fără nicio împotrivire, femeia părăsi încăperea. Lui Kader i se păru că, în sinea ei, răsuflase ușurată. Din spate, arăta perfect. Purta ciorapi negri și pantofi cu tocuri foarte înalte. Rochia strânsă pe talie era tot neagră și avea un decolteu adânc, în „v“. Contrasta evident cu bărbatul de-afară și cu încăperea mirosind ușor a mucegai.

Își trase un scaun și se așeză destul de aproape de fată, în așa fel încât să nu aibă masa între ei. Deocamdată nu voia să-l privească. Rămăsese cu mâinile strânse la piept, zgribulită, ca și cum i-ar fi fost frig. Poate chiar îi era.

— Mă numesc Grigore Kader, comisar de poliție. Tatăl meu a murit când aveam nouăsprezece ani, împușcat. Din păcate, eu

n-o să aflu niciodată cine a făcut-o și n-o să-l pot pedepsi pe vinovat. Îți spun asta pentru că vreau să știi că înțeleg perfect prin ce treci. Te cheamă Alice?

Încuviință din cap. Deși chipul ei nu exprima decât panică, observă cât de mult semăna cu figura sculptată pe care o admira deasupra coloanelor de la intrare.

— Povestește-mi cum a fost.

— M-am întors acasă pe la unu și m-am dus direct în camera mea. Am... am vrut... De fapt, speram să adoarmă până mă întorc. Aseară ne-am...

Începu să plângă, ascunzându-și fața în palme. Kader rămase nemișcat, așteptând să se potolească singură.

— E numai vina mea... N-ar fi trebuit să plec.

Își șterse nasul cu umărul, pe mâneca tricoului.

— Spuneai că aseară...

— Ne-am certat îngrozitor, da... Vecinul nostru, Mihail Costea, a dat un party, și m-a invitat să dansez. Adică a introdus în program, special pentru mine, un număr de balet. Deși prietenii lui nu-s oameni pe care să-i intereseze baletul. I-a spus mamei: „Las-o, doamnă Marta! La mine vin oameni importanți, influenți... Fata trebuie remarcată întâi și pe urmă lansată.“ A acceptat cu greu, la insistențele mele. Aseară însă, s-a sucit. Nu știu ce nu-i convenea. Aproape c-am fugit de-acasă, pentru spectacol. Am rămas până mai târziu fiindcă voiam să văd artiști. Deși le-aș fi putut vedea și de la noi, din pod.

— Ce crezi că a făcut-o să se răzgândească?

— Nu știu. Practic, sunt... erau dușmani. Costea a vrut să cumpere conacul ca să-l dărâme. Mama n-a vrut să i-l dea, sub nicio formă. În primăvară, de ziua mea, Costea a trimis prin cineva de la vilă un coș cu flori. N-ați văzut așa ceva! Era imens... Mama n-a vrut să-l primească. George a zis că se face de râs. Că se poartă ca o țarancă. Că florile nu reprezintă nimic rău. Până la urmă a fost de acord. Imediat s-au pus toți cu gura pe ea, ca să-l invite aici. Bineînțeles că n-a vrut. Cred că vreo oră n-au vorbit decât despre asta: dacă să-l cheme sau nu pe domnul Costea la masă. Părea că, dacă mama o ține pe-a ei, toți se

vor ridica și vor pleca. Parcă era ziua lui Costea, nu a mea. În fine! L-a sunat și a apărut în două minute.

— Și după aceea au devenit prieteni?

— O, nu! Doar că el părea că încetase s-o preseze cu casa.

— Să fi renunțat la idee?

— Nu cred!... Mama s-a lăudat atunci, de față cu toți, că la anu' vom fi la Londra. Eu voi studia la Academia Regală de Balet. Bineînțeles că era o tâmpenie, dar el o fi crezut-o. Poate aștepta să fim pe picior de plecare, ca să reia povestea cu vânzarea casei.

Alice își urcă tălpile pe marginea banchetei, aducându-și genunchii sub bărbie. Chiar și în poziția aceea, spatele îi rămase drept. Curbura gâtului îi dădea un aer fragil și întristat. Tăcută, cu ochii în gol, semăna mai degrabă cu unul dintre acele modele profesioniste pe care le angajează artiștii plastici, care pot sta cu orele înțepenite fără să obosească, fiindcă știu să își abandoneze corpul într-un fel de transă, în timp ce gândul le alergă liber, departe.

Mintea îi fugise într-adevăr la noaptea în care împlinise șaptesprezece ani, când ele două rămăseseră în sfârșit singure.

O văzu pe maică-sa cărând coșul cu flori la capătul verandei. Dacă n-ar fi fost din partea lui Costea, n-ar fi deranjat-o să-l țină în casă.

— De ce nu le arunci, mamă? o luase ea peste picior.

— Lasă, dragă, se usucă și le punem pe foc. Ce tupeu pe el, să trimită flori!

— Sunt pentru mine, nu pentru tine. Cu mine Costea n-are nimic.

Ultimele cuvinte, sperase ea, sunaseră cât se poate de firesc. Marta nu o auzise însă. Dispăruse iar în casă și revenise ținând într-o mână două pahare. Cealaltă era ascunsă la spate.

— Ce te-a apucat? o întrebase Alice, neînțelegând ce urmează.

— Ssst! făcuse Marta și o sărutase pe frunte. Sărbătorim! Numai noi două.

— Da' n-am sărbătorit destul? Ce mai vrei?

— Stai să vezi!

Scosese la iveală sticla.

— Ai avut șampanie ?!

Marta o destupase. Ei i se păruse că pocnetul dopului se aude până la Costea. Poate chiar până în oraș.

— Asta nu era pentru parașuta de sor'mea! Uite ce scrie pe etichetă!

Se aplecase să descifreze literele pe întuneric: *Veuve Cliquot*.

— Ai înnebunit de tot! Cu banii ăștia trăiam o săptămână.

— Ți! se strâmbase Marta. Vezi că nu te pricepi? Trăiam două. Trebuie să te înveți cu lucruri fine.

— Mamă, te-ai hotărât să vinzi casa? o întrebase Alice.

Marta ridicase paharul:

— Noroc, scumpo! La mulți ani! Hai, gustă, nu te mai lua după prostiile Mirunei. Cum o să vând casa? Javra de Costea a oferit cel mai mult, o sută cincizeci de mii, dar e un vax!

— O sută cincizeci și l-ai refuzat? aproape că strigase ea, ridicându-se în picioare.

— Da, pentru că vrea s-o dărâme.

— Dar pentru noi ar fi o avere!

— Vezi că ești proastă? Tu crezi că la anu' – gata! Te angajezi la operă să faci figurație douăzeci de ani, așteptând un rol principal. Sau speri să dai din fund pe la televizor? Care teatru din țara asta crezi că te merită?

— Termină cu aiurelile! Te-ai făcut de răs și astă seară, cu Londra ta!... N-ai băgat de seamă cum se uitau toți la tine?

— Cum? o întrebase Marta foarte binedispusă. Golește paharul să-ți mai pun!

— Ca la o nebună. De fapt, credeau că te îmbătaseși.

— Ei, poate că mă ciupisem un pic, dar acum sunt perfect trează... Ai gustat vreodată ceva mai bun?... Ce-ai zice să avem la anu'... aproape un milion de dolari... Mm?

— De unde dracu' să facem noi rost de banii ăștia?

— Păi, nu trebuie să facem rost, fiindcă deja îi avem.

Alice se gândise îngrozită că maică-sa e chiar sărită de pe fix. Miruna avea dreptate.

— Mda, îi avem... mai șoptise Marta îmbrățișând-o. Hai, gata! Mucles! Să bem pentru viitorul nostru!